Ionatan Piroşca

CU FAŢA LA CRUCE

***
un fulger ar trebui în cuvinte
să lumineze drumul trăirii pân’ la liman
un Prinţ strălucitor în noaptea mâinii
ce adoarme pe rostire
înalţ obosit o vocală mirositoare
o consoană doborâtă de rouă
în ele sclipeşte rana de care
surâde lacrima Domnului meu

***
prea multe linii drepte în jur perfecţiunea
trebuie frântă spunea din diluviu vremea
şi spulberarea ei iată un capăt de aţă
cu el ca să-ţi coşi inima pentru spectacolul
perfecţiunii frânte dar El trecea
cu inima Lui peste fruntea-ţi cu pulsul ei
te-acoperea iertarea venea ca o pasăre
de gală

***
ziua Domnului este aproape are oştirile
pe munţii ce înconjoară inima ta
chiar dacă-i pui cimitire-mpotrivă morminte
călări nefiinţa fiind argumentul suprem
ca pruncul ce-şi pune mâna la ochi să nu
îl mai vezi aproape-i ca aripa ce-nsoţeşte
alica în lunga-i finală de definitivă suire

***
mănâncă-ţi stindardul frumos al moralei
în care te-ai înfăşat
moliciunea cuvintelor seci
lista de prieteni chemaţi la pomene
nota de plată scrisă-i pe spatele flăcării
rotită-n grumazu-nserării

***
arţarii în parc sunt cuprinşi de mirese
meleaguri de miri ca tăciunii aşteaptă
măcar o boare o umbră
ce cale s-a rupt între cer şi pământ?
carnivora numire din Cartea Aceea
cine-a ştiut că pâinea trebuie aruncată
pe ape că liniştea se face din mii
de mici plânsuri şi plânsul din mii
de tăceri vinovate ai ştiut ai ştiut
strigă-n parcuri arţarii pietrele

pietrele din pavaj
vesele parcă

***
ziua Domnului este aproape îşi aprinde
aştrii de foc pe vertebrele tale şi ele
răsună ca nişte imense şi false chimvale
zăngănitoare ia-ţi pruncii uitaţii
codrul de pâine mimarea durerii
ia-ţi doctoratul
iubirea cea mare amanta amantul
averea purcelul porumbul din câmp
rufele-ntinse pe culme dinescul stănescul
şi fugi către munţii cu piatră adâncă
ce poate s-ascundă ce poate ce încă
doar umbra ţi-o uiţi cea care te ştie
ca o moară din copilărie.

***
când Duhul îşi ţese în dor caldul rod
serviciile secrete ale urii au şi aflat
despre sufletul meu că iubeşte
şi cercei de viespe îmi atârnă de inimă
şi frig de frontierele tăcerii

***
„…nişte nori fără apă mânaţi încoace şi încolo
de vânturi, nişte pomi tomnatici fără rod, de două
ori morţi, dezrădăcinaţi, nişte valuri înfuriate
ale mării, care îşi spumegă ruşinile lor,
nişte stele rătăcitoare cărora le este
păstrată negura întunericului pentru vecie.” şi fac
prunci şi-i cresc şi temeliile pulberii nici măcar
ca sodoma şi gomora nu poartă vreun nume ninive
babilon vai de tine horazine praful demografic
şi vântul istoriei ce-l împrăştie haotic
am luat licenţa am luat casa am luat maşina
pe o bucată din mine însumi pe cea mai bună
„pe viaţa Mea spune Domnul” şi ţi-a dat-o să fie
a ta şi o terfeleşti şi o-mparţi şi ciopârţită
rămâne ca lemnul din care ţi se face şi crucea
care nici de ploile toamnei
nici de vipie vara
nici de plânsul arid al iubiţilor
nu te-o ascunde

***
îmbrăcăm hainele de casă tu mături eu fac ceaiul
umbrele noastre stau într-un colţ plângând
din când în când trece ziua prin dreptul ferestrei
fără să vadă…
şi ei vor fi un singur trup
strigă pietrele pavajului

disperate

***
pe sub ferestre încă dorm
preşurile puse la uscat
trecătorii îşi cară privirile
ca pe tărgi către locul de muncă
grijurile de o parte
sudoarea de cealaltă
între ele nici măcar o litră de oase
„ce e omul ca să Te uiţi la el
şi fiul omului ca să-l bagi în seamă?”

***
s-ar mai putea salva ceva spun filozofii
şi-mbătrânesc cu degetul
arătător murdar de cerneală
înfipt în genunile numite idei
pe unde se strecoară sudoarea promisă
blestemul pâinii când binecuvântare nu e
şarpele scris cu privirea pe tot ce-i ispită
graţioasa gamelă a pandorei
la fiecare oblânc de memorie bălăbănindu-se
mai ţâşneşte
o moarte
se-nvârte şi
caută stolul
şi-i scapă caşcavalul
din plisc
peste sălcii

***
totul mai clar aproape când să spui gata
părinte Avraame dă-le de veste
sparge crusta dintre veşnicie şi istorie
căci marea-ţi credinţă te-a făcut vrednic
şi ceauşescu răcneşte mai am fraţi mai am fii
am marea adunare naţională o năvală de ură
vomitat de istorie lângă un zid de cazarmă
îngenuncheat şi cu faţa la ce

***
pe sub ferestre preşurile puse la uscat povestesc
paşii furişaţi cizmele murdare dar şi
îngenuncheri pentru rugă lacrimi încrustate în
ţesătura difuză diafana urmă a culorii de înger
ce luase chibriturile din mâna copiilor
vântul cald tremura uşor ciucurii micilor preşuri
lumea avea a lor geometrie curată
în pătratul secundei

***
m-am pus chezaş Doamne

chezaş pentru lucruri
şi-n inima mea izbucniră
alarme de fluturi

***
când vei veni din nou
se vor răsuci oasele case cu nordul către
Fiinţa Ta
şi vei rămâne numai-n petale ca un adaos
de frig la foşnetul suplu al acestei hârtii
care îngână rar după mine când vei veni
se vor răsuci
oasele casei
cu nordul către
Fiinţa Ta

***
frunzele-şi părăsesc domiciliile de clorofilă
traversând spre toamnă strada foşnind copiilor
dulceţuri triste
când timpul face câte ceva cu fiinţa mea
las deschisă uşa inimii să se vadă clar
dincolo cerul

***
“un vas de alabastru cu mir de nard curat
foarte scump” fiecare în dreptul lui făcând
parlamente de frunză şi iarbă să-i scrie legile
anotimpului în care se-afundă „şi le prefac
ştiinţa în nebunie”
sudalmă cerească de la care zadarnic se-ascund
văile acoperindu-se cu oraşe şi sate cu cimitire
despletirea mâniei şi împletirea cu dragostea
cum spaţiul se împleteşte cu timpul sufletul cu
trupul o realitate care nu rezistă nardului curat
curs pe Isus care nu cunoaşte decât catifelarea
petalei şi veştejirea ei nicidecum mirul suava
pecete nicidecum naveta între cer şi pământ
clipa rugării

***
un vas de alabastru
după ce ai gătit dereticat spălat pruncii
atunci când oboseala mai ţine-ntr-o ţâţână
fiinţa ta pe cer draga mea mare e Domnul
oaza în care firul de apă separă gâtlejul de
moarte fericirea aici doar o formă amnezică
a fiinţei fericire-i doar casa unde e Domnul
unde e Domnul
aerul curat adierea în lumânarea trupului tău
un gest de tandreţe vas de alabastru mirul
de nard curat pre numele său rugăciunea

***
căci încă îngenuncheata Marie mâinile-i curg
risipite în presimţirea de mirodenii
întunericul albelor sale lacrimi-vedenii
soarele răsărind nefiresc la amurg

***
nu deschizi flori de cais cu mâna
nici rădăcina stejarului
n-o îndrepţi către apă
eşti cel ce niciodată n-o putea să-şi spele
liniştea pe dinăuntru
cum e liberă umbra să-şi aleagă stăpânul
veacul secunda în care se-ncheie
Doamne-nţelepte dureri neştiute
naşterii dai

***
ruperea-n Sine
e încheietura lui Dumnezeu
când tandru Îşi ridică în braţe iubirea
rotindu-se astfel încât neştiirea
să devină ştiire
de Sinele Său

***
cosmica revărsare de mir de nard curat
când fiecare face din eu o bucată de tu
numărându-şi pâinea invers
ca la o lansare în spaţiu a preaiubirii
ochii care-ţi oferă din eu
clocotind de corole
o bucată întreagă de tu
o bucată de tu

***
şenila tristeţilor serii
a trecut peste sufletul meu
cu elitrele-n vânt secunda abia
de se năruie
Tu mă reciţi măsurând cu o cruce
sângele ce îl pui în poem
şi moi rădăcini de iubire-nfăşoară
cerul sfinţit al cuvintelor

***
şi boarea când vin pruncii cu urme de cireş
„copiii lăsaţi-i să vină la Mine” sufletul lor
ca un izvor virgin în inima pietrei uitarea
numaidecât prinde lacrima şi o duce în cer
şi îngerii sculptează în ea speteze de zmee
pruncii ochilor lor viorii răsărindu-le cerul
pe malul câte unui vis Doamne Vlăstarul

luminându-le cu divina-l clorofilă fiirea.

***
dacă aţi obosit de citit lăsaţi şi duceţi-vă acasă
e târziu şi n-aţi luat carne pâine zarzavat
lacrimi pentru sosurile existenţiale
ce falsă e ziua când se sfârşeşte parcă ar fi fost
altceva o capelă în care ai uitat să-ţi scoţi
bascul şi cineva te-a tras discret la o parte
domnule ştiţi
falsa zi trăită parcă de altul ceva mai prost
mai leneş ca tine
care ţi-a uzurpat numele trupul sentimentele

***
e un ochean ciudat prin care poţi
să vezi aproape clipa să te doară
ba chiar între pereţii ei cum toţi
din veşnicie vrem să facem seară

să-şi crească noaptea ţestul dureros
straniu demon proliferând planete
muşcându-şi continentele până la os
lovindu-le cu munţii de perete

e un ochean ciudat ca zborul strâmb
din aripa lovită de alică
vezi ciotul clorofilei sub carâmb
cum ţipă verde şi din verde pică

vezi îngerii căzând duium din cer
gândind cu ei i-am transformat în clipe
atunci ocheanul acesta efemer
începe brusc din ochiul gol să ţipe

***
aşa că dacă aţi obosit mergeţi acasă
şi gustaţi din voi înşivă aveţi un gust
de Hristos sau de tartă cu humă?
cuplaţi-vă la voltajul numelor voastre
în viteză traversaţi scala sentimentelor
căutând muzica în care veţi putea adormi
în veacul acesta bolnav de schizofrenie
crezându-se veşnicie

***
dar tu rămâi în preajmă aşteptând
ca la o tainică vânare
curând când inima veni-va-n
oglinda rănii Sale pentru-a bea
şi gândurile de s-or întreba

sau dacă nu sau dacă da
şi ce simplu vei apăsa pe trăgaci
făcând să clipească frunzişul
de Noul Ierusalim ca de sete

***
pe lângă pereţi trişti căutând întunericul
limacşii societăţii de consum
interlopa ghiorăire a maţelor sociale
căci nu e credinţă să-L facă om pe Dumnezeu
în afara de Dumnezeu făcându-se om şi tremur
ca o biată pasăre fără glas
în mâna Copilului care-mi mângâie aripa
şi zburăm mai iute apoi împreună la rugă
la piaţă la cer
ştii Hristos a murit în locul meu
şi a înviat şi trăieşte în locul meu
ăsta e din ăia cu minţile vraişte
„ferice de voi când oamenii vă vor socoti
nebuni pentru Numele Meu.”

***
cât de uşor lăstunii plutesc sau stânjeneii
sau mâinile mele în marginea unui sunet prăfuit
care îmi e copilăria
după ce am privit cum cerul se făcea mântuire
stâlp de foc mistuind-o pe ea
copilăria care covrig dormea
la pragul veşniciei întredeschise

***
despre Cuvânt numai ochii măriţi de nevăzut
pot spune cum vine
ca rudele de la ţară cu pâine caldă şi vin
şi-i mare bucuria copilului ce-şi joacă
barca visului pe apa inimii
mamă a venit Dumnezeu
şi se face deodată călduros şi tandru sângele
zilei şi ne cheamă cu degetul ziua sus în
caişi

***
o pajişte cu un fluture agăţat pe o floare
ca o cetate pe liniştea unui deal
un copil hrănindu-se cu Hristosul ce moare
înviind cu El într-un real ideal
şi burniţa Duhului Său însorită
umezindu-i umbra pe lucruri
sfinţită

***
„…până se va crăpa de ziuă şi va răsări
luceafărul de dimineaţă în inimile voastre.”
derdeluşul visării va da vertijuri unuia altuia
dragă ce simplu ar fi aşa
să moară altcineva pentru toate nemerniciile mele
sub crivăţ perdeaua zvârcolită
mai neimportantă decât orice
cum vrei să intre Isus dacă tu însuţi nu eşti
acasă
doar inima ta îngheţată te-aşteaptă cu masa

***
bătaia în uşă candidă ca la colind
degetul unui copil din amintire spre tine venind
închisoarea sinelui îngheţându-ţi de mute regrete
zăpada zidindu-ţi în inimă nu fulgi albi ci pete

un pom de iarnă fix ca o piramidă din carabine
postată marţial şi patetic între tine şi tine
urmele centiromului peste suflet lăsatu-ţi-a dungi adânci
în care sălbatic ai vrea să te-ngropi să te-arunci
ca-ntr-o noapte din care nu se mai iese nici pe jos nici călare
fără lună leneşă tristă imponderabilă să te care

până se va crăpa de ziuă şi Luceafărul Cel de zori
închinându-I-te Se va-ndura luându-te uşor de subsuori

***
prin Ochiul acesta trec cerbii în salt
sunt iarba izvorul apa vânătorul pândeşte
în ochiul celălalt

***
la marginea lumii numită cartier o petală
strigă după apă
unui copil i-a căzut copilăria viitorul
s-a defectat
undeva între mâine şi ceilalţi

***
clipele se vânează unele pe altele clipele
mari pe cele mici clipele vulturi înghit
fericite clipele hoituri cuiburile lor în piscul
memoriei sunt îmbelşugate
aşezat cu plisc tare soarele în jurul ouălor
dar şi vulturii devin hoituri domnule poet nu te
mai face că nu vezi inflaţie şomaj rasism

cataclism
un peşte în mijlocul adâncilor bogatelor ape
cu undiţa strunit tras undeva unde nu vor mai fi
decât plânsul şi scrâşnirea dinţilor

***
noroiul zării cască-n aer urme
şi umeri subţiratici de potop
şi afli că umbrela te va transforma
încet în ciupercă otrăvitoare
mai bine nu coborai din cântare
de acolo ploaia nu-i decât
un dreptunghi de lacrimă
trecătoare

***
mai bine glodul de pe sandaua lui Isus
decât sceptrul lui irod sau mărgăritare
aruncate la porci şi vântul toamnei
transpirând frunze creţe ceaţă de-a lungul
rigolelor trupului
zi de zi odioasa plecăciune la ce se vede
pipăie gustă miroase viermele ghiftuit
odihnindu-se peste oase

***
aici omul se opreşte scuipă şi o ia
de la capăt
ce nu se vede nu poate exista şi o ia
de la capăt
beţia curvia prostia şi celelalte
scorbura unde creşte creanga pe care fals
ciripeşte loja lui la spectacolul trecerii
domnule lojă ce rămâne e doar
să ţi se mai văruiască mormântul

***
pe trotuarul în aşteptare
creşte ghirlanda crucii
o ridici şi încet
devine tot ce ai
şi nu înţelegi
de ce s-a-nseninat
deodată

***
mi se opri în cântare o pasăre şi rămase
fericită de ea intonarea şi ninse pe case

cu fulgul trilului ei cu făptura-i întreagă
dar mintea-mi n-a vrut n-a putut n-a ştiut s-o-nţeleagă
şi eterne lumini străbat prin dânsa la vale
înspre cei care stăm ghemuiţi în lacrimi egale
să ne sfârtece lutul şi cu aripa să ne dezmierde
dar noi refuzăm iar pasărea în cântare se pierde

***
fără să ştiu am traversat astă seară un înger
umerii mei sunt albi şi moi de aripile lui
astă seară sunt altul
şi căuşul crucii scapă o lacrimă peste toate
şi toate merg mai încet şi aproape
că-şi cuvintează

***
noapte şi zi maluri de regăsire
culesuri de fluturi cu tălpile goale pe cer
dor de Isus ctitorind în noi mănăstire
şi împrejmuind-o cu real şi mister

cum ai trece prin dor o fereastră deschisă
aşa trecu El prin sângele ce s-a-nchinat
Doamne în aer urma căderii învinsă
braţele Tale ca pe fluturii albi m-au predat

***
sufletul mi-e stors de mine
cana cu ceai la cină nu mă mai vrea
linguriţa predică despre furtună
învârtindu-se în inima mea

mama îngenunchează la marginea ploii
aripa rugii ei mă ajunge
Doamne pe mama iart-o de mine
tămăduieşte-i aripa ce-şi frânge

***
din bulgăre de iasomie
de lut cădelniţe de lut
o mirişte copilărie
tămâia ei de străbătut
cu paşi murdari şi mici şi goi
cu oase albe de mesteacăn
am curs în mrejile din noi
până la plâns până la cearcăn
ridică-ne de slăbănogi
ridică-ne de drag şi jale
o Doamne duhul meu îl rogi

mă rog la mânurile Tale

***
aseară tata spunea o poveste aseară aveam
călcâiele înfipte în duzi aseară încă asemănam
duzii cu duzii
duzini de fluturi bălăceau aseară minuscule
corăbii trafalgare
la margini de aseară stătea mama cu umerii
sub aripi de ştergare
dar astăzi trimisu-ne-au după pâine şi bănuţii
pierdutu-i-am şi frică ne e ştim numai că azi
înainte de mâine urmează şi că duzii nu mai vor
nu mai seamănă cu duzii nimic nu mai vrea
nimic nu mai seamănă cu nimic
tata s-a dumicat în poveşti mama a zburat
cu aripile dânsei de ştergare cine Doamne
ne mai spală la culcare

***
Tu fluturai prin cer adâncul fiecărui Cuvânt
reuşind să cuprinzi migdala vederii
în singurul ochi ce plângea spre pământ

rănile Tale sunt adânci şi fecunde
trupul Tău ca un papirus rulat
eu nu pot să ştiu cum se ascunde
în Tine Cuvântul Cel întrupat
şi nu pot şti cu Ce semeni cu Cine
când urci şi urci şi vremile cad vinovate
de rănile Tale ca mute ninsori caudine
măsurându-ne erele şi eresul şi toate

în singurul ochi ce plângea spre pământ
reuşind să cuprinzi migdala vederii
Tu fluturai prin cer adâncul fiecărui Cuvânt

***
omul
cu-o mână de ceruri ţinând
cu cealaltă uşor descheind de pământ
atât de simplu fără scenarii obositoare
în care sa trebuiască să repeţi în fiecare
clipă o incantaţie sau cu degetele mătănii

***
imponderabilitatea adevăratei încrederi
când timpul în noi parcă e şi nu este
şi florile cântă-n arpegii celeste

beţie de poet visând podgoriile din Cuvânt
sunet suav ghemuit în vioară aşteptând Cântăreţul
ce din ceruri coboară

***
ce zi frumoasă ce frumoasă
arborii albi din noi pleacă spre casă
dar înainte de a ieşi se închină
la Sfânt Cuvântul ca la o grădină

***
Tu eşti mai subţire decât o linie trasă
cu puşca
decât un fluierat de mierlă în gând
şi ce adâncă poate fi crucea Ta când migrează
Golgota peste clapele maşinii de scris

***
pui oameni unul lângă altul
fără să-i doară
cu umbrele înafară
veseli şi trişti buni şi răi
sub ochii Doamne ai Tăi
Nu îi mai cheamă ca înainte nu îi
mai cheamă deloc
pe lacrimi pe inimă pe frunte
Tu îi mângâi cu foc
îi respiri să vezi dacă sunt buni
de făcut aer cu ei din cel nou
îi acordezi şi îi răsuni
pentru cântare pentru ecou
pui oameni unul lângă altul
fără să-i doară
cu umbrele înafară
veseli şi trişti buni şi răi
sub ochii Doamne ai Tăi

***
aşa că devin un fel de a spune cu litere mari
o minune
căci şi când număr silabele şi când nu
ele Îl desprind din mine pe Tu

***
a scrie scrum ca şi cum
Culoarea Albă
ar însângera ghioceii

***
ispitele cum defilează prin capitala privirii
sunt galeşe sunt transparente sunt vii
prin ele se vede prinţul atom
decapitând poezii

***
dumbrăvi de muţenie naşte ninsoarea-n oraş
se dilată sufletul în bunăvoinţa zăpezii
ca o insectă care a-nghiţit altă insectă
când ninge grozav şi ninge iertător
peste ferestrele noastre tăiate în carne

***
nu sunt eu linişte nicicui
ecleziast al prafului
cu ciobul lumii căpătâi
la marginile cerului

ce scriu e poate mai nimic
sfârşindu-mi-se câte-un pic
mă sui pe lacrimă şi zic
cobor şi liniştea o stric

e mai mărunt măruntul meu
greul orbitei şi mai greu
vederea ce n-o ştiui eu
vedere-i de din Dumnezeu

***
doar omule tu
rămâi acolo într-o firidă studiindu-ţi
nefiinţa rupând trunchiurile umede ale
întrebărilor
doar Eu omule înviu pulberea cenuşa
uitarea adun pierduţii paşi şi-i fac
drum şi umblet îi fac şi toate
nenumitele lumi ale Mele îţi fac semn
de-nchinare.

***
încet a cânta între surle şi tobe
semeţia cenuşii fără măsură
frângându-i ceruri din gânduri l'îndură
încet a cânta cântului rob e

o tristă metresă cărându-şi ulciorul
melancolică derizorie dragoste flască
viole din violuri dând ca să nască
ce gol şi stingher e în vipie dorul

şi-n pajişte crapă de singur stejarul
nimic de nimicuri împins se prăvale
va cădea peste noi cu încinse chimvale
va arde pretutindenea jurul ca jarul

***
vii poezie a trecerii cu gleznele
fărâmiţate de iataganele ierbii
şi mă desemnezi preşedintele ochiului
prin care zilnic părăsesc o duminică
şi îmi conferi efemera distincţie
de cavaler al ordinului pulberii

***
asii de lut înecă oştirea
oaselor noastre de ametist
poemul se naşte şi rupe orbirea
ce-l înserase pe bietul artist

mâinile noastre încurcă ofranda
limbile gem duse de vânt
cum de albastrul primeşte prin fanta
ochilor noştri atâta pământ

***
nu de la oameni nici printr-un om
iarba e iarbă pomul e pom
se face slova rostită de foc
sub cerul de care nu avem loc
cine-a rostit-o topit-a cu ea
tot ce măsură umană purta.

***
smulgeţi-vă ochii
din rozul păcat
şi-n lacrimă
faceţi-vă astăzi
curat

***
nimic se duce nimic vine
rămân în noi din azi ruine
doar veşnicie de-nserat
se lasă limpede pe sat

nu cârdurile-ntortocheate
le vor mânca din noi pe toate
ci inima acolo sus
purtând coroana lui Isus

***
iluzii devastând floarea de măr

subliniind-o cu chimic de cearcăn şi de ură
pescăruşul poluat de ispite vânzolindu-i
culoarea

***
m-am strâns o Doamne lângă Tine
ca în culoare frunza toată
aşa de singur în mulţime
atât de mult ca niciodată

aşa vremelnic sânge-mi suie
din inima la care cânt
încât prin zări de Domn în cuie
aş vrea să plec de la pământ

***
din craterul unei
trompete de dor
curge lacrima
pocăinţei

***
prindeam câte o pasăre în cătarea tăcerii
un glonţ de alean rătăcea până-n zori
şi aiuram şi ne preschimbam deodată
în vânat în glonţ în vânători

atunci îndreptam tăcerea şi ochiul
şi adânceam în rană văi de dor
dar pasărea murea înainte de pocnet
iar pocnetul devenea foşnitor

***
a explodat zăpada ţipând pe anii mei
şi-n intersecţii mute au îngheţat cocorii
din ochii lor ies orbii care aruncă-n tei
rostogolind-o ţeasta pleşuvă a ninsorii

cât de departe-i vreascul arzând pe jucăuşa
manta de carne albă în care mă năşteam
ah în zăpada moale a explodat cenuşa
şi am în vis ninsoare şi-n nins visare am

***
trupul răsuceşte un strop de fiinţă
suie dunga lunii până-n flori de mai
se mai zbat corăbii sub strâmta velinţă
a culorii pure de crucea Ta

i-un albastru strigăt de împrejmuire
marea unde singur Te-ai făcut Matrod
mă conduci în malul dincolo de fire
între noi iubirea a jertfit un pod

***
mi-e inima de neagră hău durut
ca un stindard pierdut în bătălie
şi n-am acum Doamne ce-Ţi da Ţie
decât din ea ce-a mai rămas nerupt

o văd cum moare mută şi stingheră
cu sângele-n copite colbuit
şi crunt înfulecat şi hărtănit
de duhurile de sfârşit de eră

sunt vinovat şi nu ştiu să mă rog
am ochii două palme peste faţă
ce doar din praful lacrimei învaţă
că de iubire încă mai e loc

sunt vinovat de fiecare floare
de fiecare pasăre din cer
când luminează firul efemer
al clipei mute şi cu clipa moare

sunt vinovat de pruncul ce de noi
abia cu-un ţipăt doar se mai agaţă
am ochii două palme peste faţă
împroşcătură plină de noroi

***
în polul nord al umbrei mele calc
pe lutul rece-al unui catafalc
şi cu neştirea firii înţeleg
de ce din ierburi urmele-mi se şterg

alunecos e cugetul de parcă
îngheţul s-a întins pe arsa-i arcă
şi-i ros de suferinţă şi tăceri
de clipe ce se terminat-au ieri

de clipe ce se terminat-au mâine
de mâinile ce murdăresc o pâine
de ochiul luminiţei din obroc
de viaţa-i care nu îi mai dă loc

şi-i vinovat şi nu vede iertare
o lacrimă ce năruie la vale
speranţe-abrupte doruri de pământ
şi-atâtea mute cearcăne de vânt

dar vino Tu Isuse şi du-n stele
polul cel nord căzut al umbrei mele

***
de ce ne facem ochi din ură

şi vorbe din simţirea mută
când suntem ierbii pe măsură
iertarea nu se împrumută

de ce ne dăruim vâltorii
ca nişte frunze toamne moarte
când traversându-ne cocorii
nu ştiu încotro să ne poarte

***
împrăştiindu-mi vorbele cu dreapta
cu stânga m-a luat de umeri fapta
şi am crescut de-atuncea împreună
ţărână eu şi fapta mea ţârână

pe cer severa linişte - sărutul
năstruşnicea ştiutul neştiutul

***
dănţuie lung nisipul către val
o mască albă-i apa-n infinit
măsor cu ce-a rămas ce e pierit
balanţa lotcii se răstoarnă-n mal

e toamna scrisă-n lişiţi cu tristeţi
penajul nopţii tremură sub lună
încet se-adună spaime în scaieţi
păcat adânc sub cimitire sună

eu sunt abia un licăr în Cuvânt
şi sui ecouri caravane-n stele
măsor cu ce-a rămas ce-i dus de vânt
amarnic lut şi alb catarg şi vele

***
mă pun aşadar la o parte pe tremurul unei frunze
de unde se văd bine realităţile paralele
smochinul şi smochinele
învierea şi roadele
dar mai întâi moartea
căci orice aş predica am gura plină de pământul
din naştere dar am fost răstigniţi împreună cu El
de exemplu mâinile mele străpunse cară acum
sacoşa cu dovlecei şi gogoşari
scriu poemul acesta străpunse şi tremură de durere
şi nici nu mai sunt realităţi paralele ci brusc
un răsărit al soarelui de peste tot
şi din mine şi din tine şi din vânzătorul de ziare
nimic mai egal decât învierea
ca visul ce mă visa

***
iar Dumnezeu îmi spune

mă strigă pe numele pe care nu mi-l ştiam
ia-ţi familia du-o în parc acolo am pus ceva
pentru voi tei înmiresmaţi aer pur scântei
de linişte care seamănă cu îngerii numai să-ţi
împrejmuieşti genunchii cu ruga şi ochii şi buzele
orfanul şi văduva săracul cel
ca o mândrie a întunericului

***
sacoşa cu dovleci şi gogoşari e dragostea
lui Dumnezeu pentru mine astăzi şi mărunţişul
pe care-l zăngăn în buzunar surâsul lumii sub
aparenta primejdie odăjdiile în care se-mbracă
salcâmii pentru slujba de seară clipa când scriu
şi aburul cinei de odaia de sus îmi aduce aminte
nimic mai real
văzându-mă urcând cu o cruce în spate un deal
adică dovleceii gogoşarii mărunţişul şi dorul
fluviul care pleacă să-şi caute în munte izvorul

***
treci prin frunzişul ochilor mei
înţelepciune a privirii
când salt orizontul să intre greierii
ce vor cânta la sărbătoarea iubirii

şi-n mâna mea când Te chem
trişti sunt atomii
fiecare ar vrea să învie măcar
cum Ghetsimanilor pomii

***
semnalul de alarmă opreşte trenul în câmp
în viscol cine să-l tragă domnul cu revista
lui pornografică doamna cu copilul în braţe
sau pur şi simplu sentimentul de însingurare
care ar sări pe geam dac-ar putea
dar afară e frig
(mai trece şi strigă cafea caldă avem)
cineva ar putea trage semnalul până nu-i
prea târziu sentimentul până nu s-a ajuns
în gara urii în plin tunel în pieptul himerei
fiecare cu biletul tocat de controale la toate
vămile

***
cumplite vămi unde păsări de ceară curgeau
pe turle înecând dangătele în inele de pene
de ceară
n-am ştiut domnule de mântuire adevărat adevărat
vă spun este aceeaşi lumina în toate ferestrele
trenului numai trageţi odată perdelele
jaluzelele

ielele
turnul către şinele reci a răsărit Soarele

***
dar lumina circumscrisă
oricărui om de bazalt
fărâme ca orice piatră
se face căzând din înalt

***
din buzunarul serii cade frunza
strivind coloana aerului mut
îşi ţese un pătrat pe ceruri pânza
de laturi albe dintr-un vis pierdut

cu mâna Ta încurci în trupu-mi oase
de frig cuminte şi le suni uşor
şi faci din fiecare vii focoase
ce explodează galbene în dor

mă-ncarci cu pulberi dintr-o vară dusă
pe cai de duh prin cerul albăstrui
să înţeleg însângerarea cursă
pe mâinile şi faţa Domnului

***
ca un răsfăţ de hulubi ciugulindu-ţi din palmă
aceeaşi palmă cu care ai lovit furat ucis poate
căci El dă ploaie şi peste cei buni şi peste cei
răi numai că un fir despărţitor trece prin
interiorul nevăzut degetul lui Dumnezeu care arată
luminii acesta şi acesta şi un freamăt
de aur îmbujorează sălciile de sub fereastră
când cazi pe genunchi neştiut lăsând lacrimile
să scrie pe obrajii tăi poezii pe copii nevasta
prietenii
rime perfecte care răsună într-înşii cu harfele ca orhideele.

***
„cred Doamne ajută necredinţei mele” faţa plecată
peste blidul cu ciorbă gânduri lipsă mişcări
de plop în vântul puternic
ce am uitat
norul de ploaie pentru cei buni şi pentru cei răi
o ţară de vis unde vor curge lapte şi miere
flautul vorbei între mine şi tine ţintind cu albe
cartuşe catifelate ceea ce nu înţelegem acum
nu va rămâne la fel cu ceea ce vom înţelege atunci
marea de cristal şi tronul şi îngerii clătinând
istoria ca pe un ciurel cu mălai

***

cine ştie dacă ce scriu acum nu e chiar pielea
sau ceea ce un înger poate avea împrejur aerul
mat în sideful gândirii curgând real poate
o doică transcedentală pentru gândirile unui
poet care L-a primit pe Hristos în care trăieşte
Hristos el nefiind decât o transparentă lizieră
de Cuvânt între cer şi codrul de frunză şi pâine
care se cheamă pământ
dimineaţa seara aceeaşi adâncire în rugă
cu sufletul înainte ca la paradă

***
pe valul în cădere mileniu-i întors
cu turlele cu fumul cu trecătorii în jos
treptele s-au desprins de verticală şi care-ncotro
migrează cunoştinţele către zone de lut un copil
încearcă să muşte dintr-o portocală
a cărei culoare deja a căzut

***
istovitoare flotări pe parchetul murdar căutându-mi
umbra înţepenită între poem şi perete şi o găsesc
aşa ruptă şi Ţi-o arăt îngenunchindu-mă cu smerenie
lacrimă între Tine şi pâine

***
pe frunze fulger de insecte mute
pe sufleteşti cărări la intersecţii
toge de dor se despletesc din cute
şi-atârnă-n noi ca nişte interjecţii

şi două câte două vin ferestre
la cununia veşnică a serii
mânjim pe ele căsnicii rupestre
muind în colb peniţa învierii

***
„o ştiinţă atât de minunată este mai presus
decât puterile mele” şi mă înfioară albastra
himalaie de drojdii bolborosind în care vâsla
memoriei ară mereu m-a-m-a mama prima iubire
prima poveste cerul în ferestre cu hârtie
de ziar fluierul cald al lanului de porumb
de la capătul lumii o ştiinţă în care
puterile pruncului se topesc mute
ca biscuiţii în ceai

***
şi a venit lacrima carul de luptă al pocăinţei
rostogolindu-şi detergentul iertării şi a venit
lacrima oameni buni muta clipire din buze
a Domnului când Duhu-I plecă pângărit de
memoria mea

şi din cer mai presus de puterile mele
pe divinul ecran al morţii Lui mă fulgeră
sângerândă naşterea cea din nou

***
şi altă constelaţie
îmbrac dimineaţa
când plec spre tramvai
trăgându-mi cămaşa
ca pe o privelişte
văzută din rai

***
„cheamă-Mă în ziua necazului şi Eu te voi izbăvi
iar tu Mă vei proslăvi„ atâta am râs de lacrima mea
că şi ea zâmbea rupând fiecare frunză a toamnei
şi aşternând-o pe urma locului pe care l-am urât
cândva cu umbra mea un fel de stog de fân
ce putrezea sub ploi numit durere ziua necazului
o urmă în lanţuri o congestie cerebrală a unui crin
mireasma lui inhalată de ciori noapte adâncă
ziua necazului minunată şi rece

***
şi Eu te voi izbăvi căci o lacrimă cu numele tău
mi-a atins poalele inimii a mutat veşnicia
cu un dor mai aproape cu o rană cu un
tremur dar mai ales pruncii ţipătul ţâncilor
foamea sărăcia urgiile disperarea

***
iar tu vei ridica steagul fruntea cetatea
le vei numi proslăvire cu toată fiinţa ta
până când vei deveni Eu
tu silabă abia învăţată de pruncul numit
veşnicie voi Cuvânt cu mădulare citeţe
poezia fără sfârşit fredonată de Dumnezeu
pe uliţele de aur pe meterezele unde Duhul Său
se va sui să viseze

***
eşti Tu albastrul
pe care deschis
lăsatu-l-ai când
ai plecat
doar duhu-mi stă
înminunat ca la o
mânecă din care
iese brusc asul
atuul iertării

***
când palma uitucă a serii de toamnă nu

se mai suie pe bemolul smereniei
Doamne Isuse chipului veacului botniţă
pune-i să poată s-alerge în voie
copilaşii credinţelor noastre petunii
sub palma uitucă a serii de toamnă

***
şi din ce în ce încep a nu mai fi ca o scară
care nu mai este pe măsură ce-o urci şi iertat
deodată de atâtea trepte încât sus cerul singur
rămas-a treaptă de-atins piciorul meu în aer
ceea ce e numai credinţa eşti nebun dom'le nu
mai nebun
decât oricare alt poem care s-a hotărât
deodată să-şi scrie Poetul

***
ploaia seamănă tot mai mult a odaie închisă
cu aerul prăvălit în colţuri ucis
de pantera cu roze gheare a orei cinci
cândva în aerul de jad al amiezii pictam
ochiul în care vremea s-o prăbuşi
iar gheara roz a orei cinci străvezie
ca o prelungire ca o pecingine ca o ispită
ca o panteră în gheara ei roz prăbuşită

***
singur ca o presă de stors strugurii iarna
după ce şarpele a-ncolţit în sânul ce-l
corcolise şi flori sângerii pe colăcirea de spini
senzaţionala relatare despre mântuire astfel ca
strugurii să sfarme utilajul acela străvechi în
adâncul căruia şarpele
mustul izbânzii asupra păcatului o lume visând
să fie mai bună şi calul istoriei sfărmând cu
galopu-i frumoasa-ncropire a zilei de azi

***
ce e mântuirea căci nu sunt prea mulţi care să
mănânce dulcea limbă creştină la fiece masă ca
pâinea şi vinul mântuire se cheamă locul acela
unde păcatul şi moartea stau şi se uită lung la
sufletul tău ca la comedii ce jonglerie
doar Dumnezeu din asta om sa mai facă mai putea
din chestia asta

***
au tot ţipat de-ncremeniţi stejarii
din turmele de aer peste arii
doar păpădia dusă-n larg de vânt
tăcută se răscoală pe pământ

***
nu mai călcaţi iarba nu mai rupeţi florile
vă aveţi unii pe alţii numai că nu se ştie
vânător sau vânat ochi armă alică sau chiar
şi aerul şi mai ales el cu rezistenţa lui caldă
de carne subţire când seara sirena poliţiei
şuieră între mici dangăte mor clopote mor
clopotele-n accidente mor clopotele cu turlele-n
gol în accidente de necredinţă

***
mai sincer decât gladiola care-şi mărturiseşte
public culoarea roşie albă
dar celelalte până la cuantă retină zonă
cerebrală
aşa că ferice de săracii în duh cei care cântă
când văd culoarea deşi îi ştiu ascunzişurile
fragile căci atomii formează lumea dar nu ei
sunt lumea căci putem fi noi mântuiţii
dar nicidecum Mântuirea ci acea plonjare în alb
până la retina lui Dumnezeu

***
haihuia strâmbătură în urma mea a umbrei
demon ce bâjbâie lovind la-ntâmplare
de mine cuminţile ore şi de pe ele trist
cade în clarul de vară varul memoriei

***
alungi ispita îi cazi pradă şi iar te ridici
ai mâinile ferfeniţă de parcă ai mângâiat
îndelung sloiuri arzânde inima ta ca un ring
pentru luptele de cocoşi ea însăţi cocoşul
cel rău cu gheara înfiptă în gâtlejul stăpânului
sau până acolo unde se moaie unde alunecă pe
ceva un fel de sucire de gât de cocoş ucigaş
în fir de borangic dar mai ştiu eu ce zic
despre mine ce zic

***
aşa că palida mea poezie poate fi un obiect
din El ca o dimineaţă a acestei lumi ca o
ninsoare căreia-i spui du-te şi se duce
dori şi doare un fel de liftier într-un fel
de lift dintr-un fel de hotel

***
mă jucam cu fiinţa mea eu cel căzut
ca şi cu o aripă care peste mine-a trecut
aerul învolburându-l cu o toamnă mirată
de jucarea mea tristă şi atât de ciudată
mă răscoleau goange de toate mărimile şi culorile
schimbându-mi cu mâinile ochii cu nările subsuorile

mi-era dor de prea singur şi singur de dor
când mergeam înlemnire când stăteam călător

un parc străin cu primejdii devenise Edenul
încurcam cerul cu marea carnea cu lemnul
cineva trebuia să moară să moară neapărat
a murit adam a înviat Isus la mijloc pillat

***
în săli polivalente pe străzi la megafoane
pe terenurile de fotbal se vesteşte Numele Tău
iubirea este o minge care-i dezumflă pe mulţi
căci veacul acesta înghesuie orbi şi în odăjdii
mincinoase îi unge îngeri pe toţi în carne şi oase
ce mâncăm ce bem ce e la modă
nu se mai poartă nu mai ţine nu e de noi
un prelat adună în sine o prelată de sumbri călăi
nu se mai vând diligenţe decât în schimbul
sufletelor şi atunci pentru ce
doar pentru trupul acesta
adâncimea cerului e

***
de pe câmpii fântâni care ard se desprind
în dropii fierbinţi dau ochii în floare
e liniştea cât o privire din care
corabia zilei dispare plutind

în albe cămări dospeşte-nserarea
ca vinul va curge din Cana-n pocal
cerul atunci se va sui triumfal
şi-ncet acoperi-ne-va cu zarea

***
nu deschide răni vechi spun oamenii de parcă
rănile ar fi vreodată închise în ele
mereu pulsează o culoare specială bate un alizeu
mâna trecutului tău n-are alte inele brăţări
verigi de nas coliere
nu există răni vechi doar istorie care devine
oglinda-n care te scalzi când memorie
şi anotimp se murdăresc împreună
în solda bietei clipe care singură
nici cât frunza n-ar aminti cu verde
chipul vreunei seri

***
dormim cu feţele pe noi ca două torţe tremurând
aproape fericiţi că nu vom fi descoperiţi vreodată
ah de sânge mai aproape decât orice-i
scleroza roză a ispitei

***
marii preoţi de azi ai comerţului ai politicii marii
prooroci mincinoşi de magia albă neagră bălţată
numai Dumnezeu nu
doar frigul reclamelor wiski cu gheaţă
podgoria fabrica de spirtoase alambicul limbricul
mascata murdărie a iubirilor de cinema sexul şi
rockul satanismul inefabil al sentimentelor oculte
la spectacolul unde timpul gol puşcă seduce istoria
oferindu-i-se domnule mare preot trage cortina
vizeta bagheta dincolo de ceea ce eşti domnule
director o sâmbătă întemniţată în duminica ce
va veni la ora când vizionaţi toate
acestea tovarăşe mare preot

***
ce şanse crezi că avem
linia frântă mormintele
luându-se cu cerul la trântă
colorarea memoriei cu scule moderne
şi culori naturale din erupţii materne

***
omul mişcându-se într-un
dumnezeu fără dumnezeu
ca un vierme fericit de abundenţa
din sine de seu

***
„a frânt-o şi le-a dat-o zicând” şi zicerea
a frânt omenirea şi omenirea l-a frânt pe El
şi frângerea e semnul electoral al lui Hristos
pentru alegerile din inimile oamenilor zi de zi
când întinzi bucurie cu ambele mâini înainte să ţi
le taie tristeţea pulsaţia respiraţia

***
bozii de-a lungul şinelor departe case vămi
unde sufletele trec prin ele însele indiferente
închide domnule uşa nu vezi ce curent e
din sufletu-acela dulce rupe o pâine şi dă-mi

***
“a frânt-o şi le-a dat-o zicând luaţi mâncaţi”
o nouă şi nevăzută realitate eucharistie chemată
linişte dusă pe braţe de cineva invizibil
peste un prag invizibil inaccesibil cărnii
şi sângelui nefrânte nedate nezise o nuntă
când Mirele şi-a construit mireasa
printr-o superbă piruetă cerească

***
aşa că nu-ţi mai da lacrima pe un preţ de nimic

şi zâmbetul pe lacrimi fără valoare
când fiecare din fiecare creşte un pic
înseamnă că fiecare e fiecare
atunci din adâncile catapetesme
crini vin apăraţi de miresme

***
„ca să ne îmbărbătăm laolaltă în mijlocul vostru
prin credinţa pe care o avem împreună şi voi şi eu”
odihnit pe inima voastră ca pe un sipet cu aur
în dimineaţa deschisă de tot cristalul pur al
iubirii nevoia noastră de Hristos de credinţa în El
palpitând în elitrele gestului vorbei nimic cioplit
picat turnat imaginea răstignirii scurt circuit
între cer şi pământ şi îmbătare cu îmbărbătare
crivăţul morţii nu mai poate nu are ce trup să
doboare umbrele doar ale îndoielii crescând pe
unii fragile băloase micelii

***
şi laolaltă în mijlocul vostru şi voi şi eu
“ia-ţi crucea şi urmează-Mă” asta a fost când
aproape să plouă aproape sa plâng dar crucea
nu era grea deloc şi mă ducea Doamne Sfinte crucea
pe mine pe braţe ca pe un prunc nu era grea ca un
zâmbet uitat pe zimţul dintelui alb al luminii
şi laolaltă şi în mijlocul vostru şi voi şi eu

***
când aproape să plouă când aproape să plâng
pe gulerul lumii urca albă furnica iubirii
eu eram doar o mască ochiul drept fugea de cel stâng
pe străzile de la poalele răstignirii
şi toţi Doamne Sfinte cum îndurerat ai coborât
să-mi ştergi mie vina şi lacrima o au văzut

***
„Tu întorci oamenii în ţărână şi zici întoarceţi-vă
fiii oamenilor!” şi ei îşi deschis cavernele
oaselor lacome de neştirea humelor negre că plouă
sau nu că e soare sau nu zilele ies ca porumbeii
bune nebune cum ţi-ai atârnat aseară sufletul în
cuierul din hol cu încă o pată pe piept inima cui

***
un castel din cărţi de joc plin cu pulbere de puşcă
inerţia care va exploda odată şi-odată
materia lătratul care sperie dar nu muşcă
decât ce-i al ei osul de lut şi de piatră

şi gândurile vechi spectre spre alb sau spre moarte
cum s-au învinovăţit sau dezvinovăţit între ele

nicidecum n-or mai şti încotro să ne poarte
mărginite pretutindeni de stele

şi va fi eternitatea un timpan nesfârşit
iar noi biete sunete moi biete scâncete
vom vedea ce ecou am lăsat ce era de iubit
sau cât de iute-i amarul sau cât de încet e

sau şi pe Fiul Omului pe scaunul Său de domnie
denumind cu El Însuşi ce noi denumeam veşnicie

***
sunt ca liniştea unui car cu osiile absente
fără Tine nici tăcerea n-are vreun sens
pierdute în hău molecule mute indiferente
antropomorfă văgăună în mers

pe drumul spre Emaus doar doi ucenici deodată
citeau aceeaşi lacrimă la aceeaşi lumină
în aceeaşi limbă îndoliată
deopotrivă cu înviere şi crimă

***
ziau s-a sfârşit într-o umbră grea sfâşiată
de paşii mulţimilor călătoare spre somn
câţi s-au oprit să-şi închine inima despuiată
de vise şi dragoste Ţie Singurul Domn

ca o piatră aruncată-n istorie lovind la punct fix
Hristos este clipa când veşnicia s-a dezghiocat
memoria serii aceleia ca un alb crucifix
la gâtul mulţimilor sub juguri de timp s-a păstrat

câţi s-au oprit să-şi închine inima despuiată
şi crucea locuită de Tine pe câţi a găzduit
pe drumul spre Emaus doar doi ucenici deodată
aidoma Te-au plâns şi Te-au privit

***
din dunga ferestrei sărit-a păcatul în spuma
sufletului tău dimineaţa aparatul de radio
trimitea delegaţii de jazz în auz clipa era
când orbii-şi descriu cu degete iuţi înrobirea
şi-n linişti de tot provizorii încep să compună
pierderea lor preferată

***
dar şi păcatul orb e săritura-i respectă
o gravitaţie transcedentală ca şi aterizarea
în sufletul tău când cele cinci minute de
gimnastică s-au sfârşit şi imbibi prosopul cu
lacrimi

de sub masă iese pantera albă a zilei
în frigider mai răsună oasele nopţii trecute
care ce vei găti întrebi disperată oglindă
şi copilul se mişcă în somn şi face semn
cu visul
că doare

***

a înţelege e neîndestulător frugal festin e orbul
pentru care marea şi râul sunt aidoma a înţelege
e atât de omeneşte şi atât de puţin ca şi cum
ai încerca să pui cerului mal
un drum de Pavel din tars până la roma iniţiatic
şi umil şi triumfal cu pasul Evangheliei foşnitor
şi velin
sfâşiindu-şi peste tine pleroma

***

dau din cuvinte ca orice poet speriat că se-neacă
sub valul realităţilor înconjurătoare
abia de m-apropii de o clipă că ea şi pleacă
de surâsul florilor ierbii că şi dispare

nu e uşor de navigat în sângele lui Isus
fără să te îneci cu el definitiv şi deplin
când se pare că toate pe lume s-au spus
rămâne inima Sa de rostit pulsu-I lin

Doamne nu ne muta deodată ci începetul cu-ncetul
dintr-o mână în alta de pe-un umăr pe altul
gustă-ne măcar cum pe cruce gustat-ai oţetul
cu cerul gurii Tale Înaltul

***

şi dau ziua la o parte este o pagină care
ar mai trebui corectată ea mă priveşte lung
peste umărul nimănui ştie că nu va reveni
niciodată că inima în ea nu voi putea
pachet pentru mâine s-o fac s-o înfăşor
inima mea

***

şi Te rog Doamne înmulţit cum sunt cu mine
să mă socoteşti Tu exact să mă faci cât
o virgulă undeva între rău şi bine
dar pusă cu mâna de Tine
atât

***

în vreme ce toamna îşi pregăteşte culorile
eu trec pe aleile crucii neînţelegând
credinţa doar îmi mută paşii îmi scrie umblările

hieroglife între cer şi pământ
aspru-blând aspru-blând încununând căutările
sincere de mirare îngenuncheate visând

***
din ce vorbesc mai mult de-atât dispar
vorbesc-dispar vorbesc-dispar când mă închipui
înaintea Ta altfel decât în rugă altceva sunt
decât rodul sângelui Tău orice altceva care
orice altceva tot îndrugă întru zidire de hău
şi tot mai rar lutul străpunge lutul
vorbesc-dispar

***
cum se împletesc apele în privirea poetului
clare liniştea pe dinăuntru s-o prindă
neţărmurindu-se ostroavele zicerii lui
lauda de Domnul în juru-i s-aprindă

cum se închină inima în altarul silabei
în templul Cuvântului de la-nceput
ca în trupul Sinelui Său coacerea lavei
în care m-a întreţesut

***
chiuirea mâinii când netezeşte hârtia
în care dorm visările unduirile giulgiului
din care iese viul Mesia ca de o briză ţesute
mărturisirile rana de cui mărturisindu-se
palmelor lacrima ochiului
Doamne făptaş sunt de toate durerile părtaş
fă-mă cu învierile

***
sobor de gânduri candele de uimire
la căpătâiul zacerii zicerii cum se fac
vorbele din imense miresme ce tac
şi tari temelii din plutire

te întreb ştiu că îmi vei răspunde
cu cerul ca o lacrimă călătoare
cu răni de cuie-n mâini şi în picioare
şi sânge peste tot pe oriunde

îmi răspunzi ştii că nu pot înţelege
decât mersul cu pasul vorba cu glasul
de aceea făcut-ai din Tine cercuri întrege
iar eu mântuit sunt compasul

***
mă dau obol ploii de har mă răsfir
ca liniştea vinului pe un ochi de clondir

sunt Doamne în patria cinei de taină
o cingătoare agăţată de-un scaun o haină
pe care ţi-ai lăsat o clipă mâna şi vie
clipa aceea pulsă devenind veşnicie
în odaia săracă a inimii mele cunună
de nard înflorita iertare
har se adună

***
stropi sulemenesc zidirea de ură stropi
trec aprozi cu inima cusută în căptuşeala
mindirelor
pe aerul de lângă templu se suie plopi
de frica morţilor cimitirelor

de la ana la caiafa o secundă năucă
pierdută din şirul secundelor alerga
întreba pe toţi încotro să-L caute
să se ducă
pe Golgota i se spunea pe Golgota

***
ler-lerui sună alb coase de lună
o spumă-nalţă uliţa-n nadir
în fiecare poartă un martir
în fiecare vis o stea ne-adună

vedenie în ape şi zăpezi
mai strâmtă parcă ochiul să-l cuprindă
iar inima e vorbă de colindă
rostită-n ale naşterii livezi

mă înfăşor în viţă pe sub nea
mă-ntorca dânc în lacrimă de ler
ce strâmtă e fereastra către cer
şi ce uşor se-oglindă steaua-n ea

***
încotro să mă duc dumicat de pământ
senzaţia libertăţii ea însăşi o închisoare
cum totuşi parfumul închis e în floare
şi înţelesul carcerat în cuvânt

încotro să mă duc fără Ziditorul a toate
pe fruntea-mi pecetea Sa-l neclintită
de oricare lume de mine zidită
şi nici o uimire ce-n idee se zbate

***
pe teii de sub poduri ca nişte lohii omizile
pe rătăcirea din oameni casele cărămizile
păcatele ca frunţi de fiare-naripate

dezgropând din caria lunii atâta noapte

***

oare mâine vor mai putea mâinile mele să scrie
ea însăşi mâine va mai fi va nu fi
nu cumva-i de spus azi acea literă vie
ce pe cruce ştia ştie a mă sui

nu cumva chihlimbarul gândirii va deveni
lucirea lui însuşi eliberat de materie
un fel de lumină dimineaţa ce-n meri e
în grădină când Grădinarul mă va găsi

***

la ora târzie a şoaptei cu ruga spre El umilit
când trec fricile şi sting florile
pe aleile gândului domolit
golindu-i de gol închisorile
cu ceva tot atât de mic de neînsemnat
credinţa mea nici cât un bob de muştar
poate cât clipa în care mă caţăr în pat
şi-mi închin neştiut gândul rar
Doamne
mă vezi cum sunt
CU FAŢA LA CRUCE
oricum m-aş răsuci ea nu se duce